

opusdei.org

1. Med bolniki – »prelepo opravilo«

Ustanovitelj Opus Dei —
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

2. Maj. 2018

↗ Nazaj na kazalo

Ob koncu 16. stoletja je v
habsburškem Madridu delovalo do
štirinajst po prestolnici razporejenih
bolnišnic. Neki poveljnik flamske
vojske, Bernardino de Obregón,
kasneje znan kot »apostol Madrida«,
je kralja Filipa II. prepričal, naj vse

obstoječe združi v eno. V ta namen je bil ustanovljen Odbor za bolnišnice, naročilo za načrt nove stavbe pa je dobil Herrera, arhitekt El Escoriala. Izbrana lokacija je bilo zemljišče v bližini posestva Antonia Péreza, kjer je bil postavljen Samostan sv. Elizabete, mejilo pa je na Bolnišnico Gospodovega trpljenja, ki je bila namenjena ženskam.^[1]

A kakor hitro so se pričela gradbena dela, že so na dan privreli spori. Nič čudnega ni bilo, da so se z odcepljanjem ustanov, kapel in cerkva, ki so bile odvisne od bolnišnic, pomnožile zahteve do cerkvenih oblasti. Gradnja je zastala za skoraj celo stoletje in ni bila dokončana vse do časa Karla III. Stara Bolnišnica Gospodovega trpljenja je bila porušena leta 1831 in na tem zemljišču ob Ulici Atocha je bila zgrajena Medicinska fakulteta sv. Karla.^[2]

Kadar je Jožefmarija stopil iz stavbe Sv. Elizabete, se je znašel naravnost pred impozantnim zidovjem Splošne bolnišnice (znane tudi pod imenom Provincialna bolnišnica), kjer si je v enem izmed kril tega poslopja uredila prostore Klinična bolnišnica, ki je spadala pod Medicinsko fakulteto. Poleti 1931, ko še ni povsem prenehal z delom v Zavodu za bolne, so mu ob pogledu na tisto ogromno zgradbo neizogibno na misel prihajali bolniki, ki jih je zapuščal. Vznemirjal ga je občutek, da bo prav kmalu, tistega dne, ko se bo poslovil od apostolskih dam, v njegovi duši zazevala strašna praznina. (***Gospod je hotel, da svoje duhovniško srce najdem v Zavodu za bolne***, priznava.)^[3]

(Delo v bolnišnicah, stik s trpljenjem, darovanje bolečin in solzna molitev za bolnike so bile korenine, iz katerih je ustanovitelj črpal nadnaravno življenjsko silo pri začetkih Dela.)

Dnevi so minevali in 28. oktobra 1931 je dokončno zapustil Zavod za bolne na Ulici sv. Engracije. Istega dne mu je Gospod poslal rešitev za njegove skrbi in mu v dediščino izročil kup bolnikov, za katere bo lahko skrbel:

Še ena Gospodova usluga, piše: včeraj sem moral dokončno zapustiti Zavod, s tem pa tudi bolnike; toda moj Jezus noče, da ga zapustim, in me je spomnil, da je On pribit na posteljo v bolnišnici ...^[4]

Da se njegova dela usmiljenja do bolnih ne bi prekinila, je Bog uporabil mežnarja pri Sv. Elizabeti, Antonia Díaza, ki mu je povedal o Kongregaciji sv. Filipa Nerija. Ta kongregacija, imenovana »oratorijanci«, se je posvečala oskrbi bolnikov v Splošni bolnišnici.^[5] Jožefmarija je o tem poizvedel, se posvetoval s svojim spovednikom in radostno zabeležil v svojih *Zapiskih*:

Naslednjo nedeljo se bom začel posvečati temu prelepemu

opravilu.^[6] Dne 8. novembra je prvič sodeloval pri dejavnosti kongregacije. Skladno s statutom je bratov, ki so bili vsi laiki, lahko bilo do 70; izmed njih so izbrali glavnega brata. V tistem času so se še vedno držali starih navad po statutu. Ob nedeljah, točno ob štirih popoldne, so se srečevali bratje, ki jih je bilo takrat, leta 1931, le dober ducat.^[7]

Nosili so dolgo črno oblačilo in hodili v kapelo kongregacije opravljat svoje molitve. Nato so si razdelili naloge in se po dva ali v skupinah treh ali štirih podali na obhod po vnaprej določenih bolniških sobah, pred tem pa so si nabrali potrebnih pripomočkov: brisače, posode za umivanje, milo, obveze, škarje ...

V statutu je bil opisan način, kako naj oratorijanci vršijo svoje služenje med bolniki, ki so ga morali opravljati »nadvse ponižno in spoštljivo ter pri

tem v vsakem človeku videti živo podobo Jezusa Kristusa«. Tam so po poglavjih opisane tudi naloge bratov: »naj postiljajo ležišče ubogim«, »naj bodo posebej skrbni do izčrpanih«, »naj ubogim umivajo noge in strižejo lase in nohte«, »naj očistijo nočne posode, kadar je potrebno« ipd.^[8]—

V dolgih urah, ki jih je vsakodnevno prebil ob vzglavju bolniških postelj, pobraten z njihovim trpljenjem, ko jih je kot priča njihove bede tolažil s svojo navzočnostjo in brisal njihove dušne tegobe z zakramentom pokore, je Jožefmarija naposled uzrl prijazno in trpečo podobo Kristusa, ki je prosevala skozi bolnike. Usmiljenega Kristusa, potrpežljivega Kristusa, s težo in nesnago greha obremenjenega Kristusa, ki skupaj z nami nosi našo bolečino in trpljenje. In duhovnik, drugi Kristus, se je poistovetil z bolniki v trpljenju in usmiljenju. Hrepenel je, da bi v bolnih videl Kristusa in mu olajšal

breme. To hrepenenje je
Jožefmarijevo srce gnalo v
bolnišnico. V neki katarini iz marca
1932 lahko preberemo:

Otroci in bolniki. Kadar zapišem ti
besedi – Otrok, Bolnik –, začutim
skušnjavo, da bi ju zapisal z veliko
začetnico, kajti za zaljubljeno dušo je
to On.^[9]
—

Kongregacija je životarila zaradi
skromnega števila članov, njihove
nezadostne zdravstvene
izobraženosti in zaradi mnogih
zaprek, ki so ovirale njihovo
duhovno delo. Po prihodu republike
je vzdušje v bolniških sobah postalo
sovražno in celo nasilno. Srditost z
ulice je polna sovraštva prihajala vse
do tistega trpečega zatočišča, kot
opisuje eden od Jožefmarijevih
spremljevalcev: »To je bilo silno trdo
in zelo nevhvaležno delo.

Protikatoliško ozračje je preplavilo
vse in mnogi bolniki so nas sramotili.

Skušali smo jim urediti lase, jih brili, jim postrigli nohte, umivali smo jih in jim čistili pljuvalnike. Bilo je strašno ostudno. Tja smo hodili ob nedeljah popoldne, in ko smo odhajali, nam je bilo slabo.«^[10]

Zaradi pomanjkanja prostora so bili bolniki nakopičeni po bolnišničnih sobah in hodniki so bili posejani z žimnicami.^[11] Tam je prihod oratorijancev predstavljal kakor nežen dotik usmiljenja, ki je blažil izčrpanost in obup pacientov. Eden izmed tedanjih bratov se spominja »duhovne sledi«, ki jo je za seboj pustil Jožefmarija, »ko je vlival poguma bolnim in umirajočim«.^[12]

Med brati kongregacije, ki so zahajali v bolnišnico v letih 1931 in 1932, so bili Luis Gordon, Jenaro Lázaro in Antonio Medialdea. Luis je bil dobro situiran mlad industrijski inženir, ki je vodil tovarno v Pozuelu, blizu Madrida. Jenaro, po poklicu kipar, je

bil star okrog trideset let. Antonio Medialdea pa je bil trgovski uslužbenec.^[13] Bilo je še nekaj starejših bratov, na primer starček, ki je vodil skupino, kateri se je neko nedeljo pridružil Jožefmarija. Duhovnik je bil presenečen, ko se je po končanem opraviilu v bolniški sobi stari mož odkrito poslovil s »pobožno neotesanostjo«: »**Bratje, naj vam Bog da zdravje telesa ... (sledil je dolg premor, nato pa naenkrat) ... in duha, če to kaj koristi.**«^[14]

V tem **prelepem opraviilu**, ob stiku z bolečinami, je Jožefmarija bogatel in dozoreval. Svoj vtis po prvi nedelji, preživeti z oratorijanci, povzame v dveh besedah: **Zelo poučno**. Enako zapiše tri nedelje pozneje, ko mu je bil za spremljevalca dodeljen tisti neobičajni starček: **Zame je bilo poučno.**^[15] Materialna pomoč pri higieni in osebni čistoči, ki so jo bili zmožni nuditi, je gotovo predstavljala le nekaj neznatnega.

Upoštevanja vredna pa je bila korist, ki so je bile deležne duše, včasih tudi zgolj zaradi ljubeznive geste ali besed krščanske spodbude. Tako je bilo v ganljivem primeru nekega Cigana, ki je velikodušno odpustil svojim sovražnikom in se želel spraviti s Kristusom, ker ***se je njegove duše dotaknilo, kar je slišal reči nekega brata iz Kongregacije sv. Filipa, ko je ta nudil svojo oskrbo drugim bolnikom.***^[16] Bilo je na neko nedeljo februarja 1932, ko je eden od bratov sporočil Jožefmariju, da neki umirajoči mož noče prejeti svetih zakramentov:

Bil je Cigan, ki so ga v pretepu večkrat zabodli, pripoveduje duhovnik. V trenutku se je hotel spovedati. Ni hotel spustiti moje roke in ker sam ni mogel, je hotel, da položim svojo dlan na njegove ustnice, da bi mi jo poljubil. Bil je v obžalovanja vrednem stanju: blato je izločal skozi usta. Zares mučno ga je

bilo gledati. Na ves glas je prisegal, da ne bo več kradel. Prosil me je, naj mu dam razpelo. Nisem ga imel in sem mu podal rožni venec. Ovil sem mu ga okrog zapestja in poljubljal ga je ter izgovarjal besede globokega kesanja za to, s čimer je žalil Gospoda.^[17]___

Potem ko ga je oskrbel, je kaplan odšel opraviti liturgični blagoslov. Za smrt tistega človeka je izvedel šele naslednji torek; in v svoje *Zapiske* je zabeležil:

Neki fant, brat iz Kongregacije sv. Filipa, mi je prišel povedat, da je Cigan umrl z gledne smrti, medtem ko je poljubljal križ na rožnem vencu in med drugim govoril: »Moje ustnice so preveč umazane, da bi te mogel poljubiti.« In vpil je, da bi ga videle njegove hčere in bi vedele, da je bil njihov oče dober človek. Brez dvoma mi je zato rekel: »Nadeni mi rožni venec, naj se vidi, naj se vidi.« –

Jezus, to sem že storil, vendar ti
znova izročam tisto dušo, za katero
bom takoj zdaj zmolil rezponzorij.^[18]___

Jožefmarija je k tem nedeljskim
obiskom pritegnil nekaj mladih, ki so
k njemu prihajali na duhovno
vodstvo, kot na primer José Romeo in
Adolfo Gómez Ruiz. Tem študentom
so se pridružili še drugi prijatelji in
kolegi: Adolfov brat Pedro in neki
študent filozofije in književnosti po
imenu José Manuel Doménech.^[19]___

Okrog pol sedmih zvečer se je
običajno zaključil obhod po bolniških
sobah in skupaj z duhovnikom so peš
odšli proti središču Madrida. Tisti
mladeniči niso bili vajeni
bolničarskih opravil. Iz bólnice so se
vračali s slabostjo v želodcu, z
neprijetnim smradom, ki se je vžrl v
oblačila, v spominu pa so jim živo
ostale slike gnoja, ran in vsakovrstne
bede. Kakor hitro so stopili na ulico,
je marsikateri od gnusa moral
bruhati. Prenašanje tega naravnega

odpora je bilo z njihove strani precej zaslužno, saj so sami doma uživali obilo lagodja in snažnosti. Tak primer je bil Luis Gordon, ki je v bolnišnico prihajal z lastnim avtomobilom.

Najbrž je Luis prebral, kar piše v statutu oratorijancev. In sicer, da je cilj kongregacije udejanjanje kreposti, »kolikor to vodi do tolažbe, duhovnega in telesnega zdravja ubogih, pri čemer naj ne opuščajo ničesar, pa naj bo še tako ponižujoče in odvratno, ter se ponudijo, in če je potrebno, izpraznijo nočne posode, pomedejo in očistijo tla med posteljami ter se lotijo še drugih opravil, ki bi bila potrebna«. ^[20] Neko nedeljo je bil na vrsti, da spremlja Jožefmarija. Medtem ko se je duhovnik ukvarjal z nekim jetičnikom, je Luisa prosil, naj mu očisti nočno posodo. Ko je ta videl, da je polna izpljunkov, mu je ušla kretnja odpora; vendar se je obvladal

in se brez besed napotil proti stranišču na koncu dvorane. Za njim je brž prišel Jožefmarija, da bi mu pomagal. Našel ga je pri trdem delu. V nočno posodo je nalil vode iz pipe in jo čistil z roko, medtem pa sam pri sebi z videzom zadovoljstva ponavljal: »Jezus, naj pokažem prijazen obraz!«^[21]

Ritem dejavnosti, ki so jih bratje nudili v Splošni bolnišnici, so prekinile zgodovinske spremembe. Poleti 1932 v njihovih vajah usmiljenja nastane vrzel. Ni dvoma o tem, da so uradne določbe o služenju, ki so ga vršile nune in redovniki v javnih bolnišnicah, dosegle tudi oratorijance. Vlada je skušala usmiljenke nadomestiti s strokovnimi medicinskimi sestrami in laičnim osebjem. Šlo je za to, da se brezobzirno ukine dobrodelne dejavnosti katoliških združenj, kakršna je bila Kongregacija laikov

sv. Filipa Nerija, in v praksi so bili odstavljene bolniški kaplani.^[22]_____

Obiski oratorijancev, ki so bili leta 1933 prekinjeni, so se pozneje znova pričeli. Tako je Jožefmarija, ki se je aprila 1932 že včlanil med oratorijance, njihov vodstveni organ zaprosil, da bi znova potrdil njegovo vključenost v bratovščino: »Ta odbor starešin,« se je glasilo prejeto sporočilo, »je danes, 10. junija, na zasedanju z absolutno soglasnostjo sklenil, da vas glede na vaše dobre namene štejejo za brata naše drage kongregacije. Madrid, 10. junij 1934. Br. tajnik, Tomás Mínguez.«^[23]_____

Zelo verjetno je, da se je v želji po oskrbovanju bolnikov zatekel k nekdanj pridobljenim pravicam v kongregaciji. In vse kaže na to, da je ob pomanjkanju kaplanov v bolnišnicah, ker jih je vlada ukinila, Jožefmarija iskal oporo v nekakšnem imenovanju, pa četudi bi šlo zgolj za

pravico na papirju,^[24] da bi lahko nudil oskrbo pacientom Splošne bolnišnice.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

^[1] Častitljivi Bernardino de Obregón je že prej ustanovil Bolnišnico za okrevanje na Ulici Fuencarral. Na podlagi bolnišničnih izkušenj, ki jih je pridobil v tistih letih, je kralju predstavil predlog o ustanovitvi Splošne bolnišnice, katere upravljanje naj bi bilo zaupano odboru izbranih in pobožnih oseb, ki naj bi mu predsedoval minister Kraljevega sveta Kastilje; vzdrževala se je s pomočjo donacij, zapuščin in prispevkov, kasneje pa z rentami kraljeve zakladnice in mesta Madrid. Tej kraljevi ustanovi so znatna sredstva in zapuščino nakazali Filip

II., Filip III., Filip V., Ferdinand VI. (ki ji je podaril madridsko areno za bikoborbe), Karel III. in Ferdinand VII.

Bolnišnica je v svojem času predstavljala pravo zdravstveno revolucijo in je bila ena izmed najboljših bólnic v Evropi.

Filip III. je prisostvoval pogrebnim slovesnostim za patrom Bernardinom de Obregónom in pripravil vse za postopek njegove beatifikacije.

Prim. *Memoria de la Excma.*

Diputación Provincial de Madrid – La labor de seis años: 1924–1929, Madrid 1929, str. 17–23; in *Como yo os amé*, Órgano de la Congregación de seglares de San Felipe Neri (Hermanos del Hospital), Madrid, 14. 5. 1967; št. 1, str. 31–33.

[2] Gradbena dela, za katera je načrt izdelal Herrera po naročilu Filipa II.,

so bila zaustavljena zaradi spora, ki je prišel do Svetega sedeža in je ostal nerazrešen več kot osemdeset let, tako da je bila gradnja izvedena v času kraljevanja Ferdinanda VI., dokončala pa sta jo arhitekta Karla III.: Hermosilla in Sabatini.

Stavbi Medicinske fakultete je bila priključena Klinična bolnišnica, ki je leta 1931 zavzemala eno krilo Splošne bolnišnice in je bila s kraljevim odlokom z dne 24. 12. 1903 prepuščena državi (prim. Memoria de la Excma. Diputación Provincial de Madrid, *op. cit.*, str. 17).

Ta monumentalna zgradba je merila 24.200 kvadratnih metrov, bila je pravokotne oblike in imela prostorne hodnike. Nekoč je bila njena zmogljivost 2.000 postelj. V šestdesetih letih se je več delov kompleksa prenehalo uporabljati za zdravstvene namene. Sedaj je stara stavba Splošne bolnišnice

prenovljena kot Kulturni center
»kraljice Sofíe«.

[3] *Zapiski*, št. 731.

[4] *Prav tam*, št. 360.

[5] Prim. *El R. P. José María Escrivá de Balaguer y la Congregación de Hermanos Filipenses*, v: *Como yo os amé*, št. 32, Madrid 1. 10. 1975, str. 5–6. V tem članku so zbrani zanimivi podatki o spominu, ki ga je med oratorijanci pustil kaplan sester avguštink pri Sv. Elizabeti, četudi je v njem najti kakšno netočnost glede datumov.

Tam lahko preberemo: »Naš brat Antonio Díaz mu je povedal o naši navzočnosti in o naših svetih opravilih med bolniki« (*prav tam*). Ta podatek je v popolnem soglasju s tem, kar piše v *Zapiskih*, št. 360; in ni v nasprotju z izjavo neke druge priče, namreč da je od študenta medicine Adolfa Gómeza Ruiza izvedel, v

kakšnem stanju je bila ta bolnišnica, in da je pomislil na sodelovanje s Kongregacijo oratorijancev, da bi »tako mogel imeti dostop v bolnišnico, kjer bi lahko skrbel za bolnike in uporabljal tamkajšnjo kapelo za molitev« (José Romeo, AGP, RHF, T-03809, str. 7–8). Informacija, ki jo je prejel od Adolfa Gómeza, je očitno poznejšega datuma kot mežnarjevo sporočilo in najbrž je do njega prišla pred njegovim prvim obiskom, do katerega je prišlo v nedeljo, dva tedna po tem.

^[6] *Zapiski*, št. 360.

^[7] Prim. *prav tam*, št. 381 in 383.

»Kongregacija sv. Filipa Nerija laiških služabnikov bolnikov Svete splošne bolnišnice v Madridu« je bila ustanovljena leta 1694, njen prvi statut pa je odobril nadškof v Toledu leta 1707; bil je spremenjen in znova odobren 4. 5. 1745.

Ta kongregacija je bila nadaljevanje bolnišničnih bratov obregoncev in je imela v bolnišnici na razpolago svojo dvorano. Ob koncu 19. stoletja so oratorijanci dobili pooblastilo, da na vrtu ob bolnišnici zgradijo kapelo s pripadajočimi sobami.

Cilj kongregacije je izkazovati ljubezen do bolnikov, »tako da v vsakem vidijo živo podobo Kristusa in se spominjajo, da njegovo Veličastvo pravi, da kar je storjeno zanje, prejme on sam, in za to naklanja plačilo, nič manjše od njegove večne slave« (*Statut Kongregacije našega očeta in očaka sv. Filipa Nerija za laike*, Madrid 1899, str. 22).

Interno organizacijo so sestavljali glavni brat in svet starešin. Bratov kongregacije v Splošni bolnišnici v Madridu je bilo lahko največ 70; ker so bili med njimi vsi laiki, so se morali v določenih primerih

posvetovati z dvema duhovnikoma, imenovanima svétnika.

Leta 1931 duhovniki sv. Filipa Nerija niso živel v Madridu, njihova hiša je bila v Alcalá de Henares, zato so bili svétniki nekaj časa škofijski duhovniki iz Madrida. Prim. *Libros de Actas de Juntas de Ancianos de la Congregación, en su sede de la calle de Antonio Arias, n. 17.*

[8] *Statut ...*, op. cit., pog. 10, str. 22.

Poleg tega so oratorijanci skrbeli za pokopavanje umrlih in za razdeljevanje hrane bolnikom, zaradi česar so bili med ljudmi znani pod imenom »Bratovščina juhe«.

[9] *Zapiski*, št. 647 (zapis z dne 11. 3. 1932).

[10] José Romeo, AGP, RHF, T-03809, str. 8.

[11] Kljub optimističnemu in previdnemu slogu, v katerem je napisan dokument *Memoria de la Diputación Provincial de Madrid*, op. cit., je dovolj prebrati o težavah zaradi pomanjkanja postelj v bolnišnici, da si naslikamo tamkajšnje razmere (prim. *prav tam*, št. 19). V *Libros de Actas de Sesiones de la Diputación de Madrid*, iz let 1930–1932 (Mestna knjižnica Madrid) je mogoče prebrati opis »katastrofalnega« stanja, ki ga omenja eden od bratov kongregacije, Patricio González de Canales, v pismu rektorju Bazilike sv. Mihaela z dne 18. 7. 1967, AGP, RHF, D-15312. Na primer to, da je v bolnišnico dnevno pribežalo deset ali dvanajst bolnikov, saj vratarji niso mogli poznati »tisočev bolnih, ki so bili v bólnici« (*Libro 95, l. 219, 1931*); ali polemike zaradi zamenjave usmiljenk, ki so skrbele za bolnišnico, z medicinskimi sestrami; ali pa zavračanje prošenj bolnikov v

nekaterih sobah, da bi še naprej svojo usmiljeno delo vršili bratje iz Kongregacije sv. Filipa Nerija (prim. *Libro 96, l. 75, 29. 9. 1932*).

Ustanovitelj je včasih spregovoril o ***tisti skrajno revni Splošni bolnišnici v Madridu, nabiti z bolniki, kjer so ležali po hodnikih, ker postelj ni bilo***. Prim. Gonzalo Herranz, *Sin miedo a la vida y sin miedo a la muerte* (v: *Memorias ... op. cit.* str. 139–140).

[¹²] Prim. *El R. P. José María Escrivá de Balaguer y la Congregación de Hermanos Filipenses, v: Como yo os amé, op. cit.*, Madrid 1. 10. 1975, str. 5–6.

[¹³] José Romeo, AGP, RHF, T-03809, str. 8; Jenaro Lázaro, AGP, RHF, T-00310, str. 1; Álvaro del Portillo, *Sum.* 263.

[¹⁴] *Zapiski*, št. 433.

[15] *Prav tam*, št. 383 in 433.

[16] *Prav tam*, št. 609.

[17] *Prav tam*, št. 608.

[18] *Prav tam*, št. 609; prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 262; in Javier Echevarría, *Sum.* 1961.

[19] José Romeo, AGP, RHF, T-03809, str. 8; José Manuel Doménech, AGP, RHF, T-00872.

[20] *Statut, op. cit.*, str. 26.

[21] *Pismo 15. 10. 1948*, št. 192; Álvaro del Portillo, *Sum.* 264; Javier Echevarría, *Sum.* 1960; zgodbo povzema *Pot*, št. 626.

[22] Prim. *Libros de Actas de Sesiones de la Diputación de Madrid, op. cit.*, Libro 96, zlasti l. 75, 135, 136, 147, 147v, 160v in 162.

V *Zapiskih*, št. 685, piše Jožefmarija:
Dne 5. aprila 1932: v nedeljo sem

***vstopil v Kongregacijo sv. Filipa.
Vem, da je bilo to Gospodu všeč.***

Ta zapis se nanaša na obred, saj se je dejansko že udeleževal vaj kongregacije od leta 1931 (prim. *prav tam*, št. 622). Ne vemo zagotovo, kako so ukrepi vodstva Splošne bolnišnice vplivali na Kongregacijo sv. Filipa Nerija in na njene brate v letu 1933, kajti to ni bila redovna kongregacija, ampak preprosta dobrodelna bratovščina.

^[23] Prim. Pismo Tomása Míngueza (brata tajnika) Jožefmariju z dne 10. 6. 1934 (izvirnik v: AGP, RHF, D-15312). Skladno s statutom je kongregacija morala imeti dva svétnika brez pravice glasovanja pri vodenju; običajno sta bila to dva duhovnika, izbrana izmed oratorijanskih očetov (prim. *Como yo os amé*, 14. 5. 1967, str. 11–12). Ker sedež oratorijancev leta 1931 ni bil v Madridu, ampak v Alcalá de Henares,

je zelo mogoče, da je Jožefmarija v letih 1931 in 1932 vršil nalogo svétnika in vodil molitve v kapeli. To je razvidno iz tega, kar pravi brat Patricio: »O. Escrivá je stopil v stik z nami in kmalu zatem je bil imenovan za o. svétnika« (prim. *El R. P. José María Escrivá de Balaguer y la Congregación Hermanos Filipenses, v: Como yo os amé, št. 32, Madrid 1. 10. 1975, str. 5–6*).

Nikjer ne omenja, da je bil imenovan za svétnika, vendar iz dejstva, da v eni od svojih katarin (z dne 21. 11. 1932) pravi: ***P. Sánchez ima v svojih rokah sveženj, povezan z mojim delovanjem v Kongregaciji sv. Filipa. Držim se pokorščine*** (Zapiski, št. 871), in da 9. 12. 1934 znova namigne na ***zadevo v zvezi z Bolnišnico*** (prav tam, št. 948), lahko sklepamo, da je ob ponovnem prevzemu vloge svétnikov s strani oratorijanskih očetov v Alcalá de Henares (prim. José Romeo, AGP,

RHF, T-03809, str. 8) morala obstajati različnost pogledov v zvezi z nadaljnjim pristopom v Bolnišnici spričo ovir, ki jih je postavljala oblast.

[²⁴] — To predpostavko potrjujeta dva posamična zapisa iz leta 1934, ki se glasita:

Nedelja: Sv. Elizabeta – predavanje ali verouk. Popoldne bolnišnica.

Nedelja: zjutraj Splošna bolnišnica (Zapiski, št. 1794 in 1796).

Vaje kongregacije so potekale popoldne v Splošni bolnišnici. Kar lahko nakazuje na to, da je kaplan Sv. Elizabete oskrboval bolnike neodvisno od urnika obiskov s strani oratorijancev.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
si-si/article/1-med-bolniki-prelepo-
opravilo/](https://opusdei.org/si-si/article/1-med-bolniki-prelepo-opravilo/) (5. Apr. 2025)